

CASE 1: MARTIN

Martin går i raskt tempo til skole i dag og smiler ved tanken om gårsdagens kamp. Det bliver fedt at høre, hvad William og Anton har tænkt om den siden i går. Et stykke fra skolen møder han William, der med det samme begynder at tale om kampen. De bryder begge to ud i grin, da de kommer i tanke om, hvordan modstanderholdets træner havde råbt og skreget på sidelinjen. Da de møder Anton, fanger han hurtigt, hvad de taler om, og han laver en parodi på træneren. De knækker helt sammen alle tre – det er totalt godt ramt.

Skoledagen starter ud med matematik. Det er egentlig okay, men der er mere uro, end der plejer, og de får nogle semi-nederen opgaver. Martin kigger ud af vinduet. Hans far var også matematiklærer – og han ville ikke have lavet opgaverne, sådan som læreren har gjort, tænker Martin. Han skyder tanken væk og vender sig igen mod opgaverne. Men hans blik bliver sløret, og kort efter vender han blikket mod vinduet igen uden egentlig selv at bemærke det. Han ser sin far for sig, som han så ud, lige før han døde for ni måneder siden. Martin mærker en klump i halsen og prøver at aflede sig selv ved at tænke på noget andet, som er rarere at tænke på; mon faren kan følge med i Martins liv nu? Hvis han kan, så håber Martin, at han er stolt af, hvordan han spillede i går. Han smiler ved tanken og ønsker samtidig, at faren virkelig havde set hans mål i går. I frikvarteret kommer Anton og William grinende over til hans bord; klar på at tale videre om kampen. Men Martin ignorerer dem lidt. Kan de ikke lade ham være i fred? De spørger, om han ikke vil med ud. Martin vrisser til dem: *"Gider I ikke gå et andet sted hen?"*.

CASE 2: LILLY

Det er mandag morgen. Lily vågner af telefonens alarm, der vist har bimlet længe. Hun er træt, men smiler, da hun kommer i tanke om, at hun og Karla skal ind til byen sammen efter skole. Hun står op og går nedenunder. Hendes mor er ikke oppe endnu. Lily mærker et lille stik i brystet. Banker på morens soveværelsesdør. "Mor?". Hun lytter lidt. Tør ikke gå ind. "Kom bare ind, skat". Lily sænker skuldrene og åbner døren. Der er lidt indelukket i værelset, så hun åbner vinduet. Moren ser blegere ud, end hun plejer. "Er du okay, mor?". Moren smiler lidt. "Du skal ikke bekymre dig om mig. Tag du bare i skole." Da timen starter, kredser Lilys tanker om moren. Dansktimen passerer som en tåge for hende, så hun får ikke lavet de opgaver, hun egentlig skulle. Hendes krop sitrer, og hun har svært ved at sidde stille på stolen. Hun synes, at moren så dårligere ud i dag end i går. Jo mere hun tænker på det, jo mere dunker det i hendes tindinger, og hun får kvalme. Mon moren bliver endnu dårligere og skal indlægges, mens Lily ikke er der? Mon det er i dag, at moren dør? Hun har ikke så meget lyst til at hænge ud med Karla alligevel; hun må hellere tage hjem i stedet. Måske allerede efter timen. Hun ringer hjem i frikvarteret. Hendes moster tager telefonen. Hun er kommet derhjem og fortæller, at moren har det bedre. Lily spørger, om hun ikke skal komme hjem og hjælpe med noget af det praktiske. Men mosteren siger, at der er styr på det, og at Lily bare skal tage af sted. Lily mærker, at hun kan trække vejret lidt længere ned i maven. Hun går over til Karla: "Hvad tænker du, vi skal lave i dag?"